

A téli Tångagärde

Vízkereszt ünnepe utáni 2. vasárnap

„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom amint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek és ne is féljen!” (János ev. 14,27)

Az esztendő első heteiben különösen is foglalkoztat bennünket az előttünk álló jövő, a „mit hoz a holnap” kérdése, amely a korábbi évkezdésekhez képest talán most kiváltképpen is hangsúlyossá vált az ismert helyzettől, mely az érdeklődés középpontjába, a beszélgetések és a hírek fókuszába került és amely nyugtalanítóan hat egész embervilágunkra. Ebbe az összefüggésbe helyezve, különös nyomatékot kapnak Jézus szavai, aki a világ által nyújtott békéhez képest az általa hozott és adott békét és nyugalmat ígéri a Hozzá tartozóknak.

Milyen is a világ által nyújtott béke? Mindenek előtt törékeny! Mert a világ legfőljebb azt a békességet kínálja, amit a zavartalan és gondtalan idők meghitt nyugalmanak nevezhetünk. Természetesen életünknek ez felbecsülhetetlenül értékes és sokat érő állapota, ugyanakkor rendkívül törékeny és bizonytalan ez a békesség, mert csak addig tapasztaljuk meg, amíg ezek az ideális külső körülmények megvannak. Csak addig tart, amíg valamiféle külső megnyugvást ad. Azonban amikor valami komoly baj történik, valami nem kívánt élethelyzet következik be, akkor felborul és kiderül, hogy nagyon sérülékeny és bizonytalan. A világ által kínált béke inkább egyfajta felszínes derű, kellemesen felhőtlen hangulat és érzés. A világ által adott béke ugyanakkor csak látszat, mert nem tud igazi megnyugvást adni egy olyan embernek, akiben a

fájdalom hullámai vetnek vihart, aki csapásokat ér meg és él át, aki a veszteség vagy a testi-lelki szenvedés terhét hordozza vagy akit éppen súlyos kétségek gyötörnek. Ilyen megpróbált élethelyzetekben, - melybe bárki bármikor kerülhet -, felborul és összetörik ez a nyugalom.

Ehhez képest amikor Jézus az Ő békességéről szól, akkor nem valami olcsó vígasztalást, nem a sekélyes, - „ne aggódj”, „nyugodj meg”, „az idő majd mindent megold és meggyógyít”, - bárhol és bármikor elmondható panelbízgatását adja. Az Ő szavaiban erő van, ezért tud hatni és megszólítani, követésre hívni és élet irány változtatásra bírni ma is. Hangsúlyozza, hogy az Általa hozott és adott békesség nem olyan, mint amit a világ ad. Az „én békességemet adom néktek” - mondja. Vagyis olyat ad, ami az Övé, amivel csak Ő rendelkezik, amit csak Tőle és Általa lehet megkapni. Mégpedig azért az Övé ez a békesség, mert Ő ennek a békességnek a megteremtője, a szerzője. Ez a béke abból a rendből fakad melyet a Megváltó állított helyre az Isten és az ember között, s feltámadása óta ennek a rendnek a nyugalma árad azokban akik a hatásának erőterébe kerülnek. Vagyis Ő általa teremtődött meg ennek a békességnek a lehetősége az ember és az Örökkévaló között. Ezért kétségtelenül ez a békesség csakis a Vele való személyes kapcsolatban születhet meg az emberben. Ez a békesség tehát az Örökkévalóval való helyreállt viszony, mely önmagában és önmagától nem létezhetne, de Jézus által ma is és most is megvalósulhat és kiteljesedhet az ember életében.

Sok minden elmondható egy életről, annak külső kereteiről, látható aktivitásáról, belső feszültségeiről és örömeiről, mégis a békesség nélkül való élet deficités élet. Életünk minőségének egyik legalapvetőbb ismérve és meghatározó jellemzője, hogy mennyire járja át ez lelki békesség és nyugalom, mely a hitben gyökerezve az Örökkévalóval való helyreállított kapcsolatban teljesedik ki. Tudjuk jól, hogy mindent elveszthetünk: anyagiakat és szellemieket, egészséget és emberi kapcsolatokat, de a Megváltó által kínált béke minden békétlenségre okot adó körülmény ellenére és dacára is életünk meghatározója és iránytűje lehet. E békességet - mely kisugárzik az ember belső világára, valamint az ember és ember közti rendre is -, folyamatosan ápolni és táplálni kell.

Ma amikor a világ figyelmét az ismert fenyegetettség köti le, mely a félelem és nyugatalanság magvaként furakodik be megannyi emberszívbe, sokan azt várják, hogy ha majd ez megoldódik, akkor folytatódik az élet a régi kerékvágásban. Pedig akár az egyes ember, akár egy közösség életében bekövetkező krízis mindig kettős arcú. Egyik arca a veszély, mely lehúzó és gyötör, viszont a másik arca az esély. Esély a megújulásra és a változtatásra, arra hogy a jövő ne a múltba való visszatérésben, hanem egy új és magasabb lelki-szellemi szinten folytatódjék. Igénk most had bíztasson arra a megújult életre, mely nem a külső keretek okán, hanem annak ellenére is a lelki békét hordozza az Örökkévalóval való rendezett kapcsolat által.

(Dr. Pőcze István)